

заблудена, страсть неразумна, но чиста отъ сѣко нѣзско свойство. Любовьта бѣше животъ на Недѣя, какъ можаше тя да ѡбуздае предъ заблудената увѣренность че щѣше да бѣде обикнѣхта колкото тя обичаше?

Тя са опрѣ на стѣната, лицето ѳ бѣше станѣло по бѣло отъ снѣгъ, рѣцѣтъ ѳ сключены треперяхъ, устнытъ ѳ полузатворены, погледѣтъ ѳ наведены, и чакаше пѣрвытъ думы, които щѣхъ да излѣзѣтъ отъ устата на Главка.

Главкъ поднесе вече чашата на устнытъ си, той вече испи четвъртината отъ питието, и са спрѣ като погледнѣх на Недѣя оууденъ отъ необыкновенныя цвѣтъ на лицето ѳ, отъ вниманіето, отъ безпокойствието което са изобразяваше на лицето ѳ, и са принуди да я попыта.

— Недѣе, Недѣе, що ти е? осѣщашъ ли нѣщо лоше? . . . но защо да пытамъ? Лицето ти обажда.

И туй като изрече сложи долу чашата, и станѣ за да пристѣпи къмъ момичето, но въ сѣщата минута осѣги болестъ въ сърцето си като че го прободѣ стрѣла; той замръзнѣх, притъмнѣ му на очитѣ и умѣтъ му са омаи. Стори му са че земята ся клатяше подъ краката му, и са издигаше на въздуха и една извънредна и противуестественна тѣга облада изведнажъ духа му. Стори му са че е създаденъ отъ въздухъ, неземнѣх, че има крылѣ и че хвърка въ въздушното пространство. Засмѣ са смѣхъ голѣмъ, остъръ и неестествененъ, плещеше си рѣцѣтъ и подскачаше къмъ тавана; ше помислишъ че бѣше нѣкой замаянъ дѣлфійскій жрецъ, но омайванѣето което бърже го слѣте престанѣ изведнажъ, но на малко време; той силно пакъ осѣти че кръвообрѣщанѣето станѣ бързо и стремително, че кръвьта му са вълнуваше и течеше като буйна рѣка която предлива бреговетѣ си и са излива въ океана. Бученѣето на кръвьта му стигаше до слуха му, той я осѣщаше като са издигаше тя къмъ челото му и жылытъ му са надувахъ отъ невъзможность да побѣрѣтъ въ себе си приходищытъ новы струи; послѣ едно притъмняванѣе му помрачи зрѣніето, но помрачаванѣе несвършенно, той гледаше около си стѣнытъ и таванытъ и живописаніята на тѣхъ като одушевени и че мърдатъ като привидѣнія, а най чудното че той не осѣщаше себе си нездравъ. Той са не нави, нито са оплашн отъ ужасната полуда която облада вече ума му и новизната на страннытъ му тѣзи чувствованія имаше единъ живостенъ и свѣтелъ изворъ, стори му са че той добы покрѣпко здравѣе . . . Той са обладаваше бърже отъ безуміето и не съзнаваше злочестината си-